

Arrest

nr. 67 938 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door J. TIELEMAN, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en dienden op 10 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Op 28 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is verworpen op 26 september 2011(RvV arrest nr. 67 215).

Op 27 mei 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en dit op grond van de ziekte van hun dochter M.S. (derde verzoekster).

Op 30 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2010 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden(en)

Artikel 9ter § 3 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad wordt er voor verzoekster M.S.(...) in de aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gemaakt gedateerd op 26.01.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door art. 9ter, § 1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd door verzoekster geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 06.06.2011, dus na de invoetreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

2. Ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De derde en vierde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (9 en 4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en/of de tweede verzoekende partij optreedt in haar/hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar/hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG, hierna genoemd “Kwalificatierichtlijn”, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet motivering bestuurshandeling:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van diezelfde wet vult aan:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”

Artikel 9ter, § 1, 4° houdt het volgende in:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Artikel 9ter, §3, 3° stelt dat een verzoekschrift 9ter onontvankelijk kan worden verklaard indien het medisch getuigschrift niet voldoet aan voormelde voorwaarden:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter § 3 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad wordt er voor verzoekster M.S.(...) in de aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gemaakt gedateerd op 26.01.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door art. 9ter, § 1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd door verzoekster geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 06.06.2011, dus na de invoetreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

De bestreden beslissing heeft echter allesbehalve het voorgelegde medisch attest gelezen. Het medisch attest dat verzoekers neerlegden en het standaard medisch getuigschrift van het KB 24.01.2011 zijn immers volledig gelijk, met uitzondering van de hoofding:

De hoofding van het voorlegde medische attest is als volgt:

“ *Certificat médical destiné au médecin conseil du Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers (SPF Intérieur)* »

Vertaald in het Nederlands :

« Medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken) »

De hoofding van het medische attest dat gepubliceerd is samen met het KB van 24 januari 2011 is als volgt:

“*Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, Medisch getuigschrift, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.*”

Het medisch getuigschrift geeft echter alle informatie die artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist, nl. de aandoening en de ernst ervan. Het beantwoordt daarmee aan de ratio legis van de wet.

De bestreden beslissing getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren. De verwerende partij heeft slechts een heel oppervlakkig *prima facie* toets uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest.

Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt:

(...)

Door op een dergelijk lichtzinnige wijze het verzoekschrift 9ter af te wijzen dat bovendien een mogelijke schending aanvoert van het fundamenteel recht dat voortvloeit uit artikel 3 EVRM, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven dat het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt incorrect is en dat onzorgvuldig werd gehandeld, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, welke *in casu* dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekers bij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, werd gevoegd geen "standaard medisch attest" is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekende partijen bij de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegden, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. Het ingediende medisch attest vermeldt duidelijk de ziekte waaraan het dochttertje van verzoekende partijen lijdt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het ingediende medische attest beantwoordt dan ook volledig aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter feit dat in de hoofding van het medisch attest wordt vermeld "*medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)*" in plaats van "*Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, Medisch getuigschrift bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken*" laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147). Dit getuigt van een overdreven formalisme. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het medisch getuigschrift enkel gericht is aan de "raadgevend geneesheer" en niet aan de "Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken". Er staat duidelijk vermeld "aan de adviserende arts bij de Dienst (...)". Dit kan aldus niet anders geïnterpreteerd worden dan dat het gericht is aan de Dienst (....) waarvan de adviserende geneesheer deel uitmaakt. Verwerende partij kan wel worden gevolgd waar zij stelt dat de regelgeving tot doel heeft het bestuur op een snelle en adequate manier te laten beslissen en dat het niet aan de gemachtigde toekomt om het medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken. Echter, het enkele gegeven dat op een modelformulier een lichte aanpassing in de hoofding werd aangebracht, belet het bestuur geenszins op een snelle en adequate manier te beslissen, noch heeft dergelijk geringe aanpassing tot gevolg dat de administratie het medisch attest inhoudelijk dient te beoordelen. Het enige vormelijke verschil is immers de hoofding van het attest. Voor het overige stemt het volledig overeen met het gepubliceerde en bij wet opgelegde attest. Voorts dient tevens te worden opgemerkt dat de hoofding op het attest dat door verzoekende partijen werd bijgebracht zeer duidelijk is en eigenlijk alle gegevens bevat welke ook in de hoofding van het standaard attest zijn aangebracht, zij het dan in een andere volgorde. Verwerende partij kon zich aldus niet vergissen, aangezien de hoofding van het bijgevoegde attest zeer duidelijk was.

Er dient bijgevolg vastgesteld worden dat verzoekende partijen terecht aanvoeren dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij *in casu* kennelijk onredelijk is en dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door enkel de hoofding van het medisch attest te vergelijken met standaard medisch getuigschrift. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het eerste middel is gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU